

Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia

Klaverikunst

Ivari Ilja ^{KLAVER}

Rahvusooper Estonia orkester

Dirigent Arvo Volmer

Kavas

Tüür, Brahms, Beethoven

8.04.2026 – 19.00

Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia suur saal

Koostöös Postimehe Fondi ja Rahvusooper Estoniaga

*SA Postimehe Fondi ja EMTA koostöös toimuv kontserdisari „**Klaverikunst**“ toob lavale rahvusvaheliselt tunnustatud klaverikunstnikud, kelle esituses kõlab eri ajastute kaunis ja virtuoosne klaverimuusika. Sarja eesmärgiks on avada publikule klaverikunsti ilu kogu selle mitmekesisuses ja rikkuses, pakkudes võimalust nautida klaverimuusika kuldvarasse kuuluvaid teoseid hinnatud pianistide esituses.*

Erkki-Sven Tüür (1959)

„Epitaph“ (Hommage à Anton Bruckner) /

„Epitaaf“ (Austusavalduš Anton Brucknerile) (2022, Eesti esiettekanne)

Johannes Brahms (1833–1897)

Klaverikontsert nr 1 d-moll op. 15 (1858)

I *Maestoso*

II *Adagio*

III *Rondo: Allegro non troppo*

Vaheaeg

Ludwig van Beethoven (1770–1827)

Sümfoonia nr 3 Es-duur op. 55 („Eroica“) (1804)

I *Allegro con brio*

II *Marcia funebre: Adagio assai*

III *Scherzo: Allegro vivace. Trio*

IV *Finale: Allegro molto – Poco andante – Presto*

Ivari Ilja (klaver)

Rahvusoper Estonia orkester

Dirigent **Arvo Volmer**

Erkki-Sven Tüür on kujundanud meie nüüdismuusika maastikku üle neljakümne aasta ning oma äärmiselt mitmekülgse loominguga maailmas enim tunnustust leidnud eesti helilooja Arvo Pärdi kõrval. Itaalia muusikakriitiku Giacomo Pellicciotti sõnul „ei lase Tüür end kammitseda tavalistest dilemmadest: tonaalsus või atonaalsus, minimalism või ratsionalism, modaalsus või seriaalsus. Ta kasutab eelarvamusteta ära kõik, mida peab endale vajalikuks ja, mis kõige tähtsam, teeb seda harukordse elamuslikkusega.“

Tüüri helitööd valmivad enamasti nimekate välisinterpreetide tellimusel ja jõuavad sageli enne kodupublikut maailma lavadele. 2022. aastal loodud orkestriteos **„Epitaph“ (Hommage à Anton Bruckner)** tuli esmaettekandele 10. juunil 2023. aastal Linzi lähistel Püha Floriani kloostrikirikus, kuhu on Anton Bruckner maetud ja kus asub orel, millel ta aastail 1848–1855 organistiametit pidades mängis. Silmapaistvale austria sümfooniakule austusavalduseks kirjutatud oopuse kandis ette Linzi Bruckneri orkester Markus Poschneri juhatusel; sellega kõrvuti mängiti Bruckneri 7. sümfooniat. „Lühike teos, kuid see saavutas kloostrikirikus erakordse mõju ja emotsionaalse sügavuse ning sobis ideaalselt nägemuslikuks avalduseks enne Anton Bruckneri seitsmendat sümfooniat,“ kirjutab Michael Wruss (OÖNachrichten). „Eesti helilooja on selles teoses lähtunud Anton Bruckneri „vaimust“, et austada teda omaenda muusikalises keeles,“ on märkinud Christine Haiden. Tänapäevane esitus Rahvuskooper Estonia orkestri ja dirigent Arvo Volmeri poolt toob Tüüri teose esmakordselt Eesti kuulajateni.

„Epitaph“ on justkui kontsentraat minu subjektiivsetest muljetest Bruckneri teemadel. Vahepealt enne lõppu ilmub ka rütmiline tsitaat 9. sümfoonia teisest osast – see on ainus konkreetne vihje. Muus osas võib orkestratsioonis laiemas tähenduses tajuda teatud brucknerlikkust, kuid alati läbi minu isikliku prisma.“

Erkki-Sven Tüür

Noortel heliloojatel on tihtipeale keeruline muusikamaastikul kanda kinnitada, kui nende taga ei seisa just mõjukad toetajad, kes nende andesse usuvad. **Johannes Brahms** sai tuule tiibadesse tänu Robert Schumannile, kes tituleeris ta oma ajakirja Neue Zeitschrift für Musik veergudel „Beethoveni pärijaks“, tehes senitundmatu 20-aastase helilooja nime saksa muusikakogukonnas üleöö kuulsaks. Brahmsile pandud ootused Beethoveni-taolise gigandi jälgedes käia seadsid noore komponisti kahtlemata suure surve alla, mis polnud pelgalt väline, sest helilooja oli iseenda kõige karmim kriitik – tuleroaks said mitmedki teosed, mis tema kõrgetele standarditele ei vastanud.

Sarnaselt Beethovenile oli Brahms väljapaistev pianist ning klaver omab olulist kohta ka tema loomingus. Tema noorusaastate helitööde seast tõuseb esile **klaverikontsert nr 1 d-moll op. 15** (1858) – dramaatiline ja autorile väga isikliku tähendusega teos, mille kirjutamise ajal tema sõber ja mentor Robert Schumann tegi enesetapukatse ja paigutati vaimuhaiglasse, kus ta pikkamisi hääbus ja 1856. aastal suri. Brahmsi kontsert kasvas õigupoolest välja sonaadist kahele klaverile, mille ta püüdis omakorda sümfooniaks kujundada, ent ei jäänud tulemusega rahule ja otsustas anda teosele soolokontserdi vormi. Esmasest sonaadist ja planeeritud sümfooniast jättis autor alles vaid esimese osa muusikalise materjali – aeglase osa ja rondo kirjutas ta juurde. Aastatepikkuse loomeprotsessi tulemuseks oli monumentaalsete mõõtmetega oopus (kestusega umbes 50 minutit), mis ühendab klassikalised vormistruktuurid ja kirgliku väljenduslaadi.

Klaverikontsert tuli autori soleerimisel ja tema sõbra Joseph Joachimi dirigeerimisel tagasihoidliku menuga esiettekandele 22. jaanuaril 1859 Hannoveris. Mõned päevad hiljem mängiti teost Julius Ritzi juhatusel Leipzigi Gewandhausis, kus külm vastuvõtt oli autorile valusaks löögiks: „Ei mingit reaktsiooni esimesele ja teisele osale. Lõpus üritasid kolm kätepaari aeglaselt plaksutada, mille peale kõigist saali külgedest kostuv sisin selle

kiiresti lämmatas,” kirjutas Brahms pärast Leipzigi ettekannet. Ilmselt häiris sealset publikut teose tõsidus ja asjaolu, et soolopartiis polnud virtuoosset „tulevärki”, mida tolleaegsetelt instrumentaalkontsertidelt oodati. Brahmsi esimene klaverikontsert ei paku tõepoolest kerglast virtuoossust ega kohest hiilgust. Selle asemel nõuab see nii esitajalt kui kuulajalt süvenemist, avades end kihthaaval. See on teos, milles noor helilooja astub julgelt dialoogi mineviku suurkujuga ning leiab tema varjust hoolimata omaenda hääle.

Brahmsi suur iidol **Ludwig van Beethoven** lõi sümfooniaid (arvult üheksa) kogu loometee vältel, kirjutades end oma tunnusžanri kaudu kõigi aegade suurimate sümfooniameistrite hulka. Aastail 1803–1804 loodud **3. sümfoonia Es-duur op. 55 („Eroica”)** jääb aega, mil kolmekümnendatesse eluaastatesse jõudnud Beethoven oli teinud endale Viinis karjääri väljapaistva helilooja, pedagoogi ja pianistina. Paraku hakkasid tema paljutootavat karjääri tumestama järjest süvenevad kuulmishäired ning ta pidi seisma silmitsi tõsiasjaga: teda ähvardas täielik kurtus. Isikliku kriisiga kaasnes erakordne loominguiline aktiivsus, millest sündis uus, tüüpiline beethovenlik väljenduslaad. Selle nn „heroilise” loomeperioodi lipulaev – „Eroica” sümfoonia – avab uue ajastu 19. sajandi sümfoonilises muusikas. Ennekõike erineb ta oma eelkäijatest antud žanris ulatuslike mõõtmete poolest (kui Mozarti ühe grandioossema teose „Jupiter-sümfoonia” esimeses osas töödeldakse muusikalist materjali 68 takti ulatuses, siis Beethoveni 3. sümfoonias tehakse seda koguni 249 takti jooksul). Üldjoontes säilitas helilooja siiski sümfooniatsükli klassikalise kuju; muutused puudutavad kõige enam kolmandat osa, milles Beethoven asendas menueti skertsoga. Teose muusikaline dramaturgia ei lähtu enam sedavõrd teemadest, kuivõrd lühikesest motiividest; sümfoonia kujundite maailm on ülimalt rikkalik ning muusika sealjuures niivõrd tihe, et teose helikeel näib lakoonilisena. Traditsioonilist kahekordset orkestrikoosseisu täiendas helilooja kolmanda metsasarvega.

Kolmanda sümfoonia esiettekanne toimus 1804. aasta suvel vürst Lobkowitzi mõisas; Viini avalikkuse ette jõudis see 7. aprillil 1805. Sümfoonia võeti vastu jaheda nõutusega. Kõige üksikasjalikuma retsensiooni avaldas ajaleht Der Freimütige, mis jaotas „Eroica“ kuulajad kolme kategooriasse: esiteks Beethoveni lähedased sõbrad, kes kinnitasid, et tegemist on meistriteosega ja kui publik ei mõista seda praegu hinnata, siis tuleneb see vaid nende kunstilisest harimatusest, ja et tuhande aasta pärast avaldab sümfoonia siiski oma mõju. Teine osa publikust eitas teose vähimatki kunstilist väärtust, pidades seda ohjeldamatu originaalitseamise ja veidruste poole püüdmise resultaadiks, milles puudub ilu, tõeline ülevus ja jõud. Kolmas osa publikust asus vahepealsel seisukohal, pidades mõningaid kohti sümfoonias ilusaks, ent kinnitades, et seosed on sageli täiesti rikutud ja selle sümfoonia lõpmatu pikkus väsitab isegi asjatundjaid, ent lihtsatele muusikaarmastajatele on see suisa talumatu. Sümfoonia ettekanne ei tekitanud tõepoolest entusiasmi. Keegi kuulajate seast olivat isegi hüüdnud: „Annan kreutseri, kui kõik see katkestatakse!“

Beethoven, kes vaimustus 3. sümfoonia loomisajal Napoleon Bonaparte'i demokraatlikest ideaalidest, pühendas teose temale, ent kui heliloojani jõudis teade, et Napoleon laskis end keisriks kuulutada, olivat ta raevunult algse tiitellehe puruks rebinud ning lisanud teosele abstraktse pühenduse: „Kanglassümfoonia, loodud ühe suurmehe mälestuseks“.

Evelin Kõrvits

Ivari Ilja on andnud arvukalt soolokontserte Eestis, Prantsusmaal, Suurbritannias, Hiinas, Lätis, Leedus, Saksamaal, Soomes, Rootsis jm. Ta on osalenud solistina Eesti Riikliku Sümfooniaorkestri ringreisidel, esinenud koos Vanemuise sümfooniaorkestri, Moskva Riikliku Sümfooniaorkestri, Vaasa, Oulu, Kotka ja Uppsala linnaorkestrite, samuti Põhjamaade Sümfooniaorkestri, Peterburi Filharmoonia Akadeemilise Sümfooniaorkestri ja paljude teistega. Ivari Ilja on solistina teinud koostööd dirigentidega, nagu Arvo Volmer, Vello Pähn, Veronika Dudarova, Eri Klas, Paul Mägi, Theodore Kuchar, Olari Elts, Jüri Alperten, Stephen Gunzenhauser, Peeter Lilje, Hannu Norjanen, Roman Matsov, Leo Krämer, Andres Mustonen, Anu Tali, Dimitris Botinis ja Urs Schneider.

Tema repertuaari kuulub peamiselt romantismiajastu muusika, eelkõige Chopini, Brahmsi ja Schumanni, aga ka Mozarti, Prokofjevi ja Britteni klaveriteosed. Eesti muusikast on Ivari Ilja enim esitanud Eduard Tubina ja Tõnu Kõrvitsa loomingut. Eduka ja kõrgelt hinnatud ansamblistina on Ivari Ilja olnud aastakümnete vältel tipplavadel klaveripartneriks maailmakuulsatele lauljatele: Irina Arhipova, Dmitri Hvorostovski, Maria Guleghina, Albina Šagimuratova jt.

Ivari Ilja on olnud ka paljude mainekate rahvusvaheliste konkursside žüriiliige: rahvusvaheline Maj Lindi klaverikonkurss Helsingis, Šoti rahvusvaheline klaverikonkurss Glasgow's, rahvusvaheline Čiurlionise-nimeline klaverikonkurss Vilniuses, James Mottrami rahvusvaheline klaverikonkurss Manchesteris, Jāzeps Vītolsi rahvusvaheline klaverikonkurss Riias jpt.

Ivari Ilja on Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia klaveriprofessor, kelle õpilased on saavutanud väärikaid auhinnalisi kohti rahvusvahelistel pianistide konkurssidel ning omandanud kindla koha nii Eesti kui ka rahvusvahelises kontserdielus. 2001. aastal tunnustati Ivari Iljat Eesti Vabariigi kultuuripreemiaga ning 2006. aastal Eesti Muusikanõukogu

interpretatsiooni preemiaga silmapaistva rahvusvahelise kontserttegevuse ja tulemusrikka pedagoogitöö eest. 2025. aastal pälvis ta Eesti Interpreetide Liidu aasta interpreedi preemia. Alates 2017. aastast on Ivar Ilja Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia rektor. Samuti on ta Eesti Muusikanõukogu president ja eelmisest aastast ka Eesti Teaduste Akadeemia akadeemik.

Arvo Volmer on tunnustatud ooperi- ja orkestridirigent, keda seob pikaajaline koostöö mitmete maailma sümfooniaorkestrite ja ooperiteatritega ning kelle loometeed illustreerivad arvukad hinnatud plaadistused. Volmeri dirigenditee sai alguse 1980. aastate keskel koostööst kahe tema jaoks väga oluliseks kujunenud Eesti muusikakollektiiviga: Rahvusoper Estonia (1985) ja ERSOga (1987). Tema rahvusvahelisele karjäärile pani aga aluse edukas esinemine rahvusvahelisel Nikolai Malko nimelisel noorte dirigentide konkursil Kopenhaagenis (1989). Samal aastal sai Volmerist ERSO dirigent, aastail 1993–2001 oli ta ERSO peadirigent ja kunstiline juht. Selle koostöö läbivaks jooneks kujunes Eduard Tubina sümfoonilise muusika ettekandmine ja plaadistamine (Alba Records), mida pärjati Eesti Vabariigi kultuuripreemiaga (2002). Aastail 1994–2005 oli ta Oulu Linnaorkestri (praegune Oulu Sinfonia) peadirigent ja 2004–2012 Rahvusoper Estonia kunstiline juht ja peadirigent ning taas alates 2019. aasta sügisest. Oulu Linnaorkestriga plaadistas ta Leevi Madetoja kogu orkestriloomingu (Alba Records), RO Estonia koori, orkestri ja tütarlastekooriga Ellerhein Cyrillus Kreegi reekviemi.

Koostööd Estoniaga kroonivad Erkki-Sven Tüüri ooperi „Wallenberg“ lavaletoomine – see tõi kogu lavastusmeeskonnale ja heliloojale riikliku kultuuripreemia (2007) – ja plaadistamine (ERP). Wagneri ooperite „Tristan ja Isolde“ ning „Parsifal“ ettekandmist tunnustati vastavalt Eesti teatri aastaauhinna (2008) ja Eesti Vabariigi kultuuripreemiaga (2011). Lisaks on Volmer pälvinud Valgetähe IV klassi teenetemärgi (2002) ja Eesti

Muusikanõukogu interpretatsioonipreemia (2021). Ta on Eesti teatri aastaauhindade muusikaauhinna laureaat 2024 Wagneri ooperi „Lohengrin“ ning Debussy ooperi „Pelléas ja Mélisande“ muusikalise teostuse eest.

Aastail 2004–2013 oli Arvo Volmer Adelaide'i sümfooniaorkestri muusikajuht ja peadirigent, praegu sama orkestri peakülalisdirigent ja kunstiline nõustaja. Seda taaskord viljakat peadirigendiaega jääb meenutama Sibeliuse kõigi sümfooniade plaadistus (ABC Classics), samuti Mahleri kõigi sümfooniade ettekanded. Aastatel 2014–2020 oli Arvo Volmer Põhja-Itaalias Bolzano ja Trento Haydni-orkestri (Orchestra Haydn di Bolzano e Trento) peadirigent. Alates 2026. aprillist on Arvo Volmer Japan Century Symphony Orchestra peakülalisdirigent.

Käesoleval ajal on Arvo Volmer EMTA orkestridirigeerimise juhtiv professor. Ta on õppinud dirigeerimist Tallinna Riiklikus Konservatooriumis professorite Olev Oja ja Roman Matsovi juhendamisel (1980–1985) ning Peterburi konservatooriumis professor Ravil Martõnovi juhendamisel (1985–1990). Lisaks on ta täiendanud end USAs Helmuth Rillingi meistrkursustel.

Rahvusoper Estonia orkester – Eesti esimesed sümfoonikud

1906. aastal asutati kutseline teater Estonia, mille esimene muusikajuht Otto Hermann pani etenduste kõrval aluse regulaarsele kontserttegevusele ning moodustas väikesest teatriorkestrist 45-liikmelise sümfooniaorkestri. Kutselise Estonia orkestri esimene avalik sümfooniakontsert toimus 5. märtsil (vkj 23. veebruaril) 1907 ning seda päeva peetaksegi Rahvusoper Estonia orkestri sünnipäevaks.

1909. aastal andis Hermann peadirigendikepi üle Adalbert Wirkhausile. Hiljem on selles olulises rollis olnud Raimund Kull, Verner Nerep, Priit Nigula, Kirill Raudsepp, Neeme Järvi, Vallo Järvi, Eri Klas, Paul Mägi, Jüri Alpernten, Arvo Volmer, Vello Pähn ning alates 2019. aasta sügisest taas Arvo Volmer.

Järjepideva etendustegevuse kõrval on aastaid antud eripalgeliste kavadega kontserte ning musitseeritud paljudel rahvusvahelistel lavadel koos nimekate solistidega, nagu José Cura, Christian Lindberg, Isabelle van Keulen, Montserrat Caballé ja Aleksandr Markovitš. Koos ooperi- ja balletitrupiga on antud külalisetendusi erinevates ooperiteatrites ja festivalidel Moskva Suures teatris, Peterburi Maria teatris, Soome Rahvusoperis, Savonlinna ja Dalhalla ooperifestivalidel jm.

Loominguline juht Arvo Volmer on toonud publiku ette ooperite kontsertettekannete sarja, mille raames on kõlanud 18 maailma muusikavarasalve tähtteost, sh Wagneri „Tannhäuser“ (2003, dirigent Carlos Spierer), Tauno Pykkäneni „Mare ja ta poeg“ (koostöös Soome Rahvusoperiga Tallinnas 2004 ja Helsingis 2005, dirigent Hannu Lintu), Saint-Saënsi „Simson ja Deliila“ (2005), Mozarti „Tituse halastus“ (2006), Bellini „Puritaanid“ (2007, dirigent Manlio Benzi), „I Capuleti e i Montecchi“ (2010, dirigent Risto Joost) ja „Norma“ (2012, dirigent Alberto Hold-Garrido), Alfredo Catalani „La Wally“ (2007), Verdi „Simon Boccanegra“ (2008), Rossini „Wilhelm Tell“ (2008) ja „La donna del lago“ (2024), Donizetti „Poliuto“ (2009) ja „Anna Bolena“ (2016), Bizet' „Pärilipüüdjad“ (2010), Rimski-Korsakovi „Tsaari mõrsja“ (2011). 2012. aasta sügisest jätkus edukas kontserdisari Vello Pähna dirigeerimisel ning ettekandele tulid Straussi „Roosikavaler“ (2012) ja „Arabella“ (2015), Gounod' „Romeo ja Julia“ (2013), Rimski-Korsakovi „Lumivalgeke“ (2014), Bernsteini „Candide“ (2018), Korngoldi „Surnud linn“ (2019) ja Tšaikovski „Jolanta“ (2022). Viimase paari hooaja jooksul on Arvo Volmer koos ooperiorkestriga toonud

kuulajateni suurejoonelise sümfooniakontsertide sarja, mille raames jõudsid ettekandele kõik Sibeliuse sümfooniad.

Samuti on salvestatud mitmeid plaate, sh Tubina „Barbara von Tisenhusen“ (Ondine, 1991) ja „Reigi õpetaja“ (Ondine, 1992), Verdi „Nabucco“ (Rahvusoper Estonia, 2000), Tambergi „Cyrano de Bergerac“ (CPO, 2004), Pylkkäneni „Mare ja ta poeg“ (Ondine, 2005), Kreegi reekviem (Alba Records, 2007), Estonia ooperihääled (ERP, 2009) ja Verdi ja Wagneri kuulsaimad ooperikoorid (2013, ERP) ning DVD-sid: Tüüri „Wallenberg“ (ERP, 2008), Delibes'i „Coppélia“ (Rahvusoper Estonia ja ERP, 2012) ja Eduri/Aintsi „Modigliani – neetud kunstnik“ (Eesti Rahvusballiett ja ERP, 2014), Gounod' „Faust“ (Rahvusoper Estonia ja ERP, 2015), Tubina „Kratt“ (Rahvusoper Estonia ja ERP, 2017), Puuri „Pilvede värvid“ (Rahvusoper Estonia ja ERP, 2021). Eesti esimeste sümfoonikute vaimsus ning püüdlemine üha kõrgemate kunstiliste tippsaavutuste poole on peadirigent Arvo Volmeri juhtimisel Rahvusoper Estonia orkestri kreedoks ka täna.

I viiul

Andrus Haav (kontsertmeister)

Maria Goršenina

Kristina Kriit

Dmytro Cherepov

Elisabeth Härmand

Kerstin Kullerkupp

Sigrid Kuulmann

Eeva-Maria Laas

Liliana Tamm-Maaten

Jaan Normak

Karmen Sookruus

Alar Villems

II viiul

Toomas Nestor

Kersti Tomingas

Adrian Bravo Lopez

Anu Laas

Liisi Metsvahi

Karolina Normak

Mai Rosenroth-Unt

Kaia Sepalaan

Eivin Toodo

Viola

Arne Pilliroog

Mari Aasa

Madis Järvi

Angelica Robert

Anneliis Lindre

Kaarel Veenre

Karin Sarv

Kerstin Tomson

Tšello

Andreas Lend

Kristjan Saar

Mart Laas

Ekke Rainer Arndt

Marius Järvi

Niklas Schröder

Kontrabass

Andreas Arder

Miina Roost

Hanna Jürgenson

Kadri Kukk-Loorand

Flööt

Beatriz Macias

Ann Öun

Oboe

Ingely Laiv-Järvi

Raquel Da Silva Martins

Klarnet

Alexander Avramenko

Piersilvio Balta

Fagott

Rene Sepalaan

Marko Jõelett

Metsasarv

Jürnas Rähni

Chloe Rose Matthews

Matiss Lektauers

Inno-Mart Kont

Joel Ots

Vigo Uusmäe

Trompet

Priit Aimla

Mart Kivi

Taavi Kuntu

Tromboon

Toomas Vana

Ivar Kiiv

Guido Kongas

Tuuba

Cornelius Jacobeit

Löökpillid

Kentaro Yano

Csaba Zoltan Marjan

Tiit Joamets

OOTAME KUULAMA

K 15.04 kell 19.00 / EMTA suur saal / pilet Piletikeskusest

Musica Aeterna

Heli Veskus (sopran), Jaanika Rand-Sirp (klaver)

Kavas Cilea, Donaudy, Puccini, Wagner jt

L 18.04 kell 19.00 / EMTA suur saal / pilet Piletikeskusest

EMTA sümfooniaorkester

Lioneta Roze (sopran), Nikita Matsuk (metsasarv)

Dirigent Arvo Volmer

Kavas Dvořák, Glière

K 29.04 kell 19.00 / EMTA suur saal / pilet Piletikeskusest

Musica Aeterna

Age Juurikas (klaver)

Kavas Liszt, Schumann, Szymanowski, de Falla

EESTI MUUSIKA-
JA TEATRIAKADEEMIA

Postimees

RAHVUSOPER
ESTONIA

Eesti Muusika- ja Teatriakadeemia kontserdi- ja etenduskeskus

eamt.ee

emtasaalid.ee

facebook.com/muusikaakadeemia

instagram.com/emta_ee

Palume lülitada mobiiltelefon hääletule režiimile.
Kontserdi salvestamine ja pildistamine ilma korraldaja loata
ei ole lubatud.

